

μιάν ιδέα ζωής της πιο σημαντικής ζωής που ζούσαμε στο σπίτι. Γιατί το σπίτι είχε τη γνώμη του, κ' είχε την ποίησή του, στο χαστικό καθώς εΐτανε κ' αίσταντικό. Το σπίτι δούλευε τον πατριωτισμό, και τον κοσμοπολιτισμό δεν τον καταφρόνουσε. Το σπίτι μελετούσε την ιστορία του τόπου του και τα παρακολουθούσε τα πράγματα της Ευρώπης. Το σπίτι καταλάβαινε κι από τη ξένη φιλολογία, και θαύμαζε την ανθισμένη τότε ρωμαντική τέχνη. Θάλωναν από συγκίνηση κάθε βράδι τα μάτια των γυναικών στο διάβασμα μερικών τραγουδιών του Ζαλοκώστα. Η «Ανδρονίκη» του Στέφανου Ξένου περνούσαν από χέρι σε χέρι και μας ξενυχτούσε. Στο σπίτι μεγαλοφώνουσαμε την έπική καταστροφή του Βατερλώ μέσ' από τους «Αθλίους», και περιπλεγμένους βρίσκονταν με τις πόλκες των κοριτσιών ο Βέροτερος. Και γύρευα να πάρω κάποιο νόημα από το Θεόκριτο μέσα στην παράφραση του Νεόφυτου Δούκα.

Όμως το σπίτι αν είχε στολίδι του, κρεμαστό σε κάδρα, τον «Θόνα» και την «Αμαλία», δεν τους αγαπούσε. Έτσι το έκανε για την ιστορία: το σπίτι εΐταν επαναστάτης, και το '62 εΐταν ακόμη φρέσκο. «Αν προσκυνούσε τον άγωνα του '21 στο πιάσιμο του Διάκου, καμάρωνε τη δόξα μας την έθνική και πλήρωνε το λερώτατο χρέος. «Ο ζωγραφιστός ρωμαντισμός της «Ατάλης» μας χτυπούσε: σαν κάτι μουσικό και όνειρευτο, μα πάντα μικρινό και ξένο. Το σπίτι γνώριζε πιο πολύ και πρόσεχε πιο πολύ, απλούστατα, στον Αυτοκράτορα και στην Αυτοκρατορίσα. «Ο Ναπολέων (δεν τολμούσε το σπίτι να προφέρει το όνομα όρθο: Ναπολέοντας, γιατί θα του έδειχνεν άπρεπα δημοκρατικό θάρρος), και η Εύγενία: μιλούσε το σπίτι από το πρωί ως το βράδυ χίλια δυο μιλήματα για την Εύγενία και για το Ναπολέοντα. Κ' ενώ την αγαπούσα τόσο, την Αυτοκρατορίσα! τόσο ωραία, και τόσο έλαμπανε τα μάτια της από νεότητα! ποιά άλλη θαχε τη μέση της και πιά το στήθος της; Οι ακριβοθώροντες τότε και μικρόσωμες έφημερίδες, η «Αύγη» και το «Φως», που δεν τις βλέπαμε πιο πολύ από δυο φορές και μια φορά τη βδομάδα, μας τόν κρατούσαν αναμμένα πάντα τον έρωτά μας.

Και μη νομίζετε πως το σπίτι σέρονταν μονάχα από τυφλά αισθήματα. Το σπίτι είχε νοή, και νοή πολιτικό. Βρισκόμαστε στις παρυμονές του γαλλογερμανικού πολέμου. Το σπίτι θαύμαζε την όμορφη της Εύγενίας, φρόντιζε και μιλούσε πολύ για το Ναπολέοντα, μα δεν τον ήθελεν όμως τον Αυτοκράτορα των Γάλλων: το σπίτι ήθελε να δημοκρατηθί

η Γαλλία: λάτρευε τον Ουγκώ, και πίστευε πως ο μεγάλος άνθρωπος της Γαλλίας εΐταν ο Ροσεφόρ. Τότε κ' έγω έγραψα το πρώτο φιλολογικό μου έργο: δεν είχα κλείσει τα δέκα χρόνια. Ποίημα εΐταν; όχι: διήγημα. Ποιο το θέμα του; Συνομοσπία γάλλων δημοκρατικών για ρίξουνε τον Ναπολέοντα. Ποιοι εΐναν κ' έπαιρναν στο διήγημα; «Ο Ροσεφόρ, ο Λεδρύ Ρολέν κι ο Λουί Μπλάν: ήμπεροι τότε της φαντασίας μου.

Το σπίτι μάλιστα τόσο σοβαρά και τόσο λογικά εφάρμοζε τους κινόνες και άκουε τους νόμους τους ήθικους, που όταν ξέσπασεν ο γαλλογερμανικός πόλεμος, πήγε με το μέρος των Γερμανών. Γιατί; γιατί δεν ήθελε να βοηθήσει το Ναπολέοντα, έναν άρπαγα του θρόνου κ' ένα τύραννο. Έπρεπε πρώτα να νικηθί ο άδικητής ο Βοναπάρτης, κ' ύστερα να λάμψη το δίκιο. Το σπίτι πήγε με το μέρος των Γάλλων ύστερ' από το Σεδάν, αφού παραδόθηκεν ο Ναπολέοντας, και πιά δεν είχε θρόνο. Τότε ξέσπασεν ο ένθουσιασμός για τη Γαλλία. Και γιατί εΐταν έτσι αντιθοναπαρτικό το σπίτι; Έτσι μόνον από φ ο ύ μ α ρ' ανθρωπιστικά και δημοκρατικά; Όχι. Καθώς σ' εΐπα, το σπίτι το φλόγιζεν ο πατριωτισμός. Μίσωσε το Ναπολέοντα, γιατί κατάστρεψε την Κρήτη. Και η Κρήτη μας εΐταν τότε η μεγάλη μας ιδέα και το μεγάλο μας το καμάρι. «Ο τρίτος Ναπολέοντας φρόντισε να τη θάψη την κρητική επανάσταση. «Ηθελε και το σπίτι μας να του γίνη νεκροθάφτης.

Το κάτω κάτω της γραφής, άλλο η πολιτική, και άλλο η φαντασία. Έμένα τόσο πολί: δέ μ' έμελε για το Ναπολέοντα: μ' έμελε πιο πολύ για την Εύγενία. Έβρισκα μαζί της παιδί, μια ζων έντονη ξεχωριστή: και γι' αυτό δέ μπορώ παρά να ζω μαζί της όσο να πεθάνω: δεν την ξεχνώ την εικόνα της και την κρατώ απειραχτην ακόμη μέσα μου την ιδέα της. «Αλήθεια η χιμαιρα, δεν εΐξετάζω. Ποιος μπορεί να ξεχωρίση μέσα στη ζωή που αρχίζουν των πραγμάτων και που των όραμάτων τα σίνορα; «Η φύμη, η ιστορία, το μακροβιό των τόπων και των χρόνων μέσα στον ίδιο φωτοστεφάνωτο κύκλο βάζουν τους ήρωες του φανταστικού και του πραγματικού κόσμου, και πλέκουν τις πιο διάλοκοτες, μα και τις πιο ζωντανές γνώριμες και άγápες.

Και να γιατί, μόλις έμαθα, πως θλιβερά πιά συντριμμένη από το χρόνο και από τα χρόνια, πρόσβαλεν από δώ περαστική η αυτοκρατορίσα, μου ήρθε να παρουσιαστώ μπροστά της, να της σφίξω φιλικώτατα το χέρι,

και χαμογελώντας μ' ένα τρόπο ανθρώπου του σπιτιού: της, να της πώ:

— Έδω είμαι!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

ΛΙΜΠΕΛΛΙ

«Η πρώτη της Νέας Σκηνής με την Λιμπελλά δεν μας ένθουσιζε καθόλου. Κι' όμως όλοι επήγαμε στο θέατρο με την καλή προδιάθεση να ένθουσιασούμε και με την πεποίθηση ότι ο κ Χρηστομάνος, ύστερ' από την πολύμηνη άπουσία του θα μας έρρότανε παρασκευασμένος με κάποιο εκλεκτό έργο, πρό παντός όμως καλομελετημένο και καλοχωνεμένο από τους μύστες, το όποιο θα έδεικνολογούσε την επιθυμία που είχαμ' όλοι μας να ιδούμε επισημύσαν από τα ξένα μιά ώρ' άρχιτερά στην πρώτη κοιτίδα της Ν. Σκηνής.

«Ο κ. Χρηστομάνος, αν και δεν εΐνε κακός, εΐνε όμως φαίνεται πεισματάρης και δεν ήθελε να μας κάνει να γαρουμε. Και γι' αυτό μας έδωσε την «Λιμπελλά» — ήγουν ένα δράμα το όποιον ήμπορεί να εΐνε καλό όταν το παίζει μια Σύρμα, αλλά το όποιον εΐνε κακό και ψυχρό κι άνούσιο, όταν το παίζουν, όπως τό παίζουν το περασμένο μάδδατο οι μύστες της Ν. Σκηνής.

«Αγαπούμε τόσο την Ν. Σκηνήν — εΐνε δά και το μόνο θέατρο το όποιον ήμπορεί να λάβη κανένας ύπ' έψι του μέσα στην άκατάσχετη θεατρική άτέλεια που καταπλημμύρισε πάλι, με τις πρώτες άφώρητες ξέστες, το ύπαιθριον πολιέτρον, — άγχαπούμε λοιπόν τόσο την Νέα Σκηνή, ώστε νομίζουμε πως γι' επιβάλλεται να την συλλυπηθούμε για την άτυχεστέρα πρώτη της: και της εύγρηθούμε αυτή να εΐνε και η τελευταία άποτυχία της έρπεινής θερινής περιόδου της.

Ο ΚΟΝΤΕ - ΡΟΔΑΥΓΙΤΗΣ

ΚΕΡΔΟΣ 310.560 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναι! 310,560 δραχμές έδωκε μέχρι τούδε το γραφείον του τραπεζομεσίτου κ. Ίω. Φωτίου εις τους πελάτας του. «Ητοι εκ των άγοραστών λαχειοφόρων όμολογιών εκ του γραφείου του έχουσι κερδίσει διάφορα ποσά άνερχόμενα εις τον στρογγυλόν άριθ. 310,560 δραχμάς.

«Ο κ. Ίω. Φωτίου θέλει ν' αναδείξωσιν το ποσόν τούτο εις 1,000,000 δρ. Έπιθυμών δέ, ίνα συμμετάσχωσι τούτων πάζαι κι τάξεις της κοινωνίας ύποβιβάξαι την προκταβολήν δι' έκάστην λαχειοφόρον της Έθνικής Τραπεζής εις δραχ. 8 και καλέι τους θέλοντας ν' αγοράσωσι τοιαύτην να προσέλθωσιν εις το τυχερόν γραφείον του, όπου πάντως θα κληρωθί μετ' άμοιβής όμολογίας τις και τι χαρά να εΐνε η πρώτη με τας 70,000 χρυσάς δραχμάς την 18 Ιουνίου έ. έ., ότε γενήσεται η κλήρωσις.

«Οαύτως άσφαλίζονται και λαχειοφόροι όμολογίαι της αύτης Έθνικής Τραπεζής διχ την αύτην εις το άκτιον κλήρωσιν της 18 Ιουνίου 1903 άντι μιās δραχμής έκάστη.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΝΟΥΜΑ“

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ

ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

Αυτά λοιπόν, ω άθλιε, πότε θα πάψεις να τα κοιτάς έτσι αδιάφορα; πότε θα παιδέψεις την τόση άδικία; πότοι Φαέθοντες ή Δευκαλίωνες χρειάζονται για μιά τέτοια άνυπόφορη βρυσιά της ζωής; Γιατί για να πώ τα δικά μου, άρίνοντας στην πάντα τα ξένα, κ' έμένα, άφου τόσοι «Αθηναίους τους άνάδειξα κι' από πεντάφτωχους τους έκανα πλούσιους και βοήθησα όλους όσους είχαν ανάγκη, και ξόδευα τα πλούτη μου όλα για να εύρεγέτω τους φίλους μου, κι' άφου για όλ' αυτά φτώχεψα, τώρα πιά δέ με γνωρίζουν, ότε γυρίζουν να με κοιτάζουν όσοι ως

τα χτες ζάρωναν και με προσκυνούσαν και κρεμόσαντε από μια ματιά μου. Μ' αν συναντήσω και κανέναν άπ' αυτούς στο δρόμο μου, με προσπερνούν σαν καμιά περμένη παλιά επιτάφια κολόνα πεθάνον, που την άναποδογύρισε ο καιρός, χωρίς να τη διαβάσουν. Κι' όσοι με δούν από μακριά το στρίβουν άπ' άλλο δρόμο, γιατί νομίζουν πως ή' άντικρύσουν τίποτε κακοσυναπάντητο και τρομερό κι' όχι έμένα, που ως τα προχτες τους ήμωνα σωτήρας κ' εύεργέτης. Κι' έτσι, άφου από τις συφορές τραβήχτηκα σε τούτη την άκρια και ντύθηκα με τομάρι, σκάφτω τη γής για τέσσερες όβολούς τη μέρα και οίλοσορψώ έδω χάμου με την έρημιά μου και την άξίνα: τούλάχιστο μου φαίνεται πως θα κερδέψω το ότι δέ θα δώ πιά πολλούς άπ' αυτούς να καλοπερνάνε χωρίς να τους άξίζει, γιατί αυτό θα μοΐφερνε περισσότερη λύπη. Μα τώρα τέλος πάντων, ω γυιέ του Κρόνου και της Ρέας, άφου τινάξεις από πάνω σου αυτόν το βαθύ και γλυκό ύπνο (γιατί κοιμήθηκες περισσότερο κι' από τον Έπιμενίδη) και φυσήξεις με το φουσερό τ' άστροπελέκι ή γυρέψεις φωτιά υπό την Οίτη και του κάνεις μεγάλη τη φλόγα, δείξε έτσι κανένα θυμό δυνατού και παλληκαρίσιου Δία, αν δεν εΐνε αλήθεια όσα μολογάνε οι Κρητικοί για σένα και το θάψιμό σου στη χώρα τους.

(Φαίνονται ψηλά στον ουρανό ο Δίας κι' ο Έρμης και κουθενιάζουν κοιτάζοντας τον Τίμωνα.)

Δίας. Ποιός εΐν' αυτός, Έρμη, που φωνάζει άπ' την Άττική κοντά στα ριζά του Ύμνη ού, που εΐν' όλο βρώμα και λέρα, ντυμένος με τομάρι, και σκάφτει, καθώς βλέπω, καμπουριασμένος; πολυλογάς άνθρωπος φαίνεται κι' αθάδης: χωρίς άλλο φιλόσοφος εΐνε, γιατί άλλιώς δέ θα ξεστόμιζε τέτοια βαρεία λόγια για μās.

Έρμης. Τί λές, πατέρα; δέ γνωρίζεις τον Τίμωνα το γυιό που Έχεκράτιδη, τον Κολυττά; αυτός εΐνε που πολλές φορές μās κάλεσε σε τραπέζι με σωστές θυσίες, ο νιόπλουτος, που θυσίαζεν όλας κερές έκατόμβες, και που κοντά του συνειθίζαμε να γιορτάζουμε μεγαλόπρεπα τα Δάσια.

Δίας. Πώ, πώ, πώς άλλαξε! έκείνος ο όμορφος, ο πλούσιος, που είχε γύρω του τόσους φίλους; τί έπαθε κι' έγιν' έτσι; βρωμιάρης, έλεεινός, σκαφτιάς, και, καθώς φαίνεται άπ' το βαρύ κατέδασμα της άξίνας, μεροκαματιάρης;

Έρμης. Για να τα πώμε έτσι δά, τον κατάρπεναν ή καλή του καρδιά, και ή φιλανθρωπία του και ή συμπόνειά του για όλους όσοι είχαν ανάγκη: μα ή αλήθεια εΐνε πως καταστροφή του ήταν ή άνεμυαλιά και κουταμάρα και το άνεξέταστο διάλεγμα των φίλων του: δεν έννοιωθε αυτός πως έκανε

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

να λέμε. Οι βουλευταὶ δὲν φταίνε καθόλου γιὰ τὴν Ἑκτακτον. Χαλάλι τους τὰ λεφτά ποῦ θὰ πάρουνε. Χαλάλι τους κι' ὁ αἰέρας π' ἔθ' ἀκοπάνισουν. Χαλάλι τους καὶ τὸ μυστήριο ποῦ θὰ τραβήξουν ἐνὰ δυὸ μῖνες, τοὺς χειρότερους, κλεισμένοι μέσα στὸ φθῆρνο τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ ξεροψυμένοι.

Θὰ πῶτε πῶς μπορούσε νὰ γίνη ἡ δουλειὰ καὶ χωρὶς τὴν Ἑκτακτον. Νὰ ἔχη δηλ. ψηφισθῇ ἕως τώρα ὁ προϋπολογισμὸς, νὰ ἔχουν περάσει τὰ σπουδαιότερα νομοσχέδια, καὶ νὰ πᾶνε οἱ βουλευταὶ στὰ σπιτάκια τους χωρὶς νὰ ὑποφέρουν ἐργαζόμενοι μέσα στὴν ζέστη γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἔθνους, καὶ χωρὶς νὰ πλαιοκοῦν τὸ Κεντρικὸ ταμεῖο, διαφεύδοντας μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πανηγυρικῶς τὴς οἰκονομικῆς μπουρμπουλίδας τοῦ κ. Δηλιγιάννη.

Μποροῦσαν νὰ γίνουν δὲλ' αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνουν, ἀφοῦ δὲν θὰ εἰσρεθῇ κανένας ποῦ νὰ μὴν παραδεχθῇ ὅτι πρὸς ἐπιψήφισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἔπρεπε νὰ γίνη ἑκτακτὸς σύνοδος, γιὰ νὰ πάρουν οἱ βουλευταὶ, ἐπὶ τὸ πρόσχημα τῆς ἐπιχορηγήσεως, τὰ ποσοστά τους. Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἔχετε τὴν ἀπαίτησιν νὰ δουλεύουν σκυλίσια οἱ ἄνθρωποι, νὰ μυαλιστραβιοῦνται, νὰ κατασκωτόνουνται γιὰ νὰ μᾶς σώσουν καὶ νὰ μὴ παίρνουν χίλιες ἢ χίλιες πεντακόσιες ψωροδραχμὲς γιὰ τὸν κόπο τους;

Ἐδῶ πέρα, τὰ παπούτσια σου πᾶς νὰ μπαλώσης, καὶ θὰ σοῦ ζητήσουν ἀμέσως παράδες. Εἶνε δίκαιο λοιπὸν, κοτζάμι προϋπολογισμὸς ἐκεῖ, νὰ μπαλώνεται χάρισμα;

Μερικοὶ ἀφελεῖς εἶχαν τὴν ἀπαίτησιν νὰ σεβασθῇ ὁ κ. Δηλιγιάννης τὸ Οἰκονομικὸν του πρόγραμμα—χάριν τοῦ ὁποῖου ἐθυσίασε

κι' αὐτοὺς τοὺς ἡμεροδείκτες τῶν Δημοσίων γραφείων—καὶ νὰ φροντίσῃ νὰ ψηφισθῇ ὁ προϋπολογισμὸς στὴν τακτικὴ σύνοδο, ὅτε πιά ἡ ἑκτακτος θὰ ἦταν καθολοκληρίαν περιττή. Ἀπομονοῦν οἱ κύριοι αὐτοὶ, βλέπετε, ὅτι τὰ ἔξοδα τῆς Ἑκτακτου δὲν τὰ πληρώνει ὁ κ. Δηλιγιάννης καὶ οἱ συνυπουργοὶ του ἀπὸ τὴς τσέπης τους, κι' ὅτι μὲ ξένους παράδες κι' ὁ Σάββας ἀκόμη ἡμπορεῖ ἀξιόλογα νὰ ποζάρῃ γιὰ κουδαραντᾶς.

Ο ΝΕΟΣ

Βασιλεῦς τῆς Σερβίας, ἂν δὲν εἶχε ἀντιπολίτευση στὴν πατρίδα του, εἶχε ὅμως ἀντιπολίτευση ἐδῶ, κι' ἀντιπολίτευση γερή, ἀφοῦ λυσσώδως ἐπολεμήθηκε ἡ ὑποψηφιότης του.

Ὅχι μόνον ἡ Γερουσία τοῦ Ζαχαράτου εὐρέθηκε διχασμένη στὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς του, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀθηναϊκὴ δημοσιογραφία, ἀφοῦ μιὰ δυὸ ἐφημερίδες ἐπῆραν τὸ ζήτημα τόσο κατὰκαρδα, ὥστε ὀλίγο ἔλειψαν νὰ μᾶς πῶνε πῶς ἂν οἱ Σέρβοι ἐκλέξουν γιὰ Βασιλεῖά τους τὸν Καρχαεωργιοβίτς ἢ Ἑλλάδα πιά δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ ὑφίσταται ὡς Κράτος.

Βεβαίως κάποιος λόγος προσωπικὸς θὰ ἐγέννησε αὐτὴν τὴν ἀδυσώπητη ἀντιπολίτευση κατὰ τοῦ νέου Βασιλέως, ἀφοῦ εἶνε πιά γνωστὸν ὅτι οἱ Ρωμιοὶ εἰς ὅλα τὰ ζητήματα ἐνοῦμεν πάντοτε νὰ χώνουμε στὴν μέση τὰ προσωπικά μας.

Θαρρεῖτε πῶς ὁ Καρχαεωργιοβίτς δὲν θὰ εἶδνε καὶ τὸν θρόνον τοῦ ἀκόμη, ἂν ἦταν βέβαιος πῶς θὰ ἡμπορούσε μ' αὐτὸ ν' ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τῶν Ἀθηναίων ἐχθρῶν του;

ΔΙΟΤΙ

ἐσήκωσε τὴν μαγκούρα τοῦ ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Πεζόπουλος κ' ἐσπασε τὸ κεφάλι τοῦ συναδέλφου του, καταδικάσθηκε ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον εἰς 100 δραχ. πρόστιμο. Καταδικάσθηκε δὲ εἰς τὸ ἴδιο πρόστιμο καὶ ὁ κ. Καλλικούνης, διότι ἐτόλμησε νὰ θέσῃ τὴν ἀγενεῖα κεφαλῇ του εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὴν εὐγενῆ μαγκούρα τοῦ ἀντιπάλου του, ἂν καὶ ἡμπορούσε νὰ σηκώσῃ κι' αὐτὸς τὴ δική του καὶ νὰ τοῦ σπάσῃ τὸ κεφάλι.

Ἐφραντασθήκατε ποτὲ δικαιότεραν ἀπὸ αὐτὴν ἀπόφασιν; Καὶ ὅμως εὐρέθηκαν μερικοὶ ποῦ ἐτόλμησαν νὰ τὴν ψέξουν ὡς μεροληπτικὴν. Ἡθέλαμε νὰ ξέρουμε τί θὰ 'ποῦν μεθαύριο ὅταν ὁ μὲν κ. Καλ-

λικούνης πληρώσῃ τὸ πρόστιμο, ὁ δὲ κ. Πεζόπουλος δὲν τὸ πληρώσῃ, ἀφοῦ ὁ τελευταῖος ὄχι μόνον ἔνοχος κατ' οὐσίαν δὲν εἶνε, ἀλλ' ἔχει τὸ εὐτόχημα νὰ εἶνε καὶ Δηλιγιαννικός;

Τὸ Ὑπουργεῖον εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ἐξήντηλσε ὅλην τὴν ἐπιεικειάν του, διότι δὲν ἐδίωξε κακὴν κακῶς ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον τὸν κ. Καλλικούνη, ἀφοῦ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς πράξεώς του, νὰ τὸν στείλῃ καὶ στὴν καρμανιόλα.

ΤΟΣΟ

ἔχει ἐνθουσιασθῇ ὁ κόσμος μὲ τὴν Διεθνῆ Ἐκθεσὴ τοῦ Ζαππεῖου καὶ τόσο τὸ ἔχει πάρει τὸ ζήτημα αὐτὸ μὲ τὴν καρδιά του, ὥστε παντοῦ ὅπου κι' ἂν σταθῇ δὲν ἀκούς νὰ γίνηται γιὰ τίποτε ἄλλος λόγος παρά... γιὰ τὴν Σερβία. Τὴν νύκτα μάλιστα τῶν ἐγκαίνιων ὁ κόσμος ἀπέδωκε τὴν φωταψία τῆς πόλεως ὄχι στὴν Ἐκθεσιν, ἀλλὰ στὴν ἐναρξιν τῶν παραστάσεων τῆς Ν. Σκηνῆς. Δὲν ἦσαν δὲ ὀλίγοι ποῦ μὲ θαυμασμὸ παρατήρησαν:

— Τί διαβολάνθρωπος ποῦ σοῦνε αὐτὸς ὁ Χρηστομάνος! Κοίταξε πῶς ξέρει νὰ ρεκαμαρῇ τὴν δουλειά του!

Προχθὲς παρατηρήθηκε κι' αὐτὸ, ποῦ ἀξίζει νὰ περάσῃ στὴν ἱστορία. Χίλιοι περίπου ἄνθρωποι ἐπερίμεναν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ θριαμβευτικὸν τόξο τῆς Ἐκθέσεως, νὰ χαιρετήσουν ἐνὰν ὁ ἐποῖος ἐπρόκειτο νὰ βγῇ ἀπὸ μέσα. Ὁ ἕνας αὐτὸς ἐβγήκε ἀπὸ μέσα μὲ πόζα χιλίων τουλάχιστον Καισάρων, ἐπέρασε ἀπὸ μπροστὰ τους ἀγερώχως, τοὺς ἔρριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιά, αὐτοὶ δὲ ἀμέσως ἐβγαλὰν τὰ καπέλλα τους μὲ σεβασμὸ κι' αὐτὲ νὰ τὸν ζητωκραυγᾶσαν δὲν ἐτόλμησαν.

Μὴν νομίζετε ὅτι ὁ ἕνας αὐτὸς ἦταν ὁ πρόεδρος τῆς Διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς, ἢ ὁ Γεν. Διευθυντὴς τῆς Ἐκθέσεως. Κάθε ἀλλ' ὁ ἕνας αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος ἐπισκέπτης τῆς Ἐκθέσεως, ὁ ὅποιος κατέστη ὑπεράξιος πανδῆμου σεβασμοῦ ἀφοῦ εἶδε ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἴδουν κ' οἱ διάφοροι ἐκθέται μετὰ τὸ αἶσιον τέλος τῆς.

ΟΙ ΠΥΡΓΙΟΙ

κι' ἄλλοι μονοπωλιακοὶ πιθκνὸν νὰ εἶνε λυπημένο ποῦ ἔφυγε ὁ κ. Δ. Δηλιγιάννης, τὸν ὅποιον ἦταν ἑτοιμοὶ καὶ κουμπάρουν τοὺς ἀκόμη νὰ κάνουν γιὰ νὰ ποκτήσῃ τὴν φιλικὴν του καὶ τὴν προστασίαν...

χάρης σὲ κοράκια καὶ λύκους, παρὰ, ἐνὶ τοῦτῳ τῶν τοῦ δόστου τοῦ σηκῶτι καθὼς τοῦ Προμηθέα, τοὺς ἔπαιρνε γιὰ φίλους καὶ συντρόφους, ποῦ γι' ἀγάπη του ρίχονταν στὸ φαί.

Κ' ἐκεῖνοι, ἀφοῦ τὸν ξεκοάλισαν καλὰ καὶ τὸν ροκάρισαν, κι' ἂν ἦταν καὶ καμιά στάλα μεδούλι τὸ ρούφηξαν κι' αὐτὸ προσηχτικῶς, ἔφυγαν ἀφροντᾶς τὸν στεγνὸ καὶ ξεμαλλιασμένον, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζουν πιά, οὔτε νὰ τὸν προσέχουν ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ βρέθηκε ἢ νὰ τὸν βοηθοῦν ἢ νὰ τοῦ δύνουν ὅ,τι μπορούσαν. Γι' αὐτὰ κατάντησε ἄξομαχος καὶ τομαροντυμένος, καθὼς βλέπεις, κι' ἀφοῦ ἄφησεν ἀπὸ ντροπὴ τὴν πόλιν σκάρτει μὲ τὸ μεροκάματο, κι' ἀποκοντρίσας ἐξ αἰτίας τῶν κακῶν γιὰ τὴν ὅσον εἶνε πλούσιος ἀπ' αὐτὸν, τὸν προσπερνῶν μὲ πολὺ καταφρόνια καὶ χωρὶς νὰ ξέρουν ἂν κάποτε τὸν ἔλεγαν Τίμωνα.

Δίαις. Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲ πρέπει ν' ἀστοχῆσουμε τὸν ἄνθρωπον, οὔτε νὰ τὸν παραμελήσουμε, γιὰτὶ μὲ τὸ δίκιο του θύμονα ποῦ δυστυχεῖ μὴ καὶ σ' ἐκεῖνους τοὺς καταραμένους κόλακες θὰ κάνομε τὰ ἴδια, σὰν λησμονήσαμε ἕνα ἄνθρωπον, ποῦ τόσα τετράπαχα μερὶξ βουδαλιῶν καὶ τράγων ἔψησε γιὰ τιμὴν μας στοὺς βωμούς; νὰ, ἀκόμα ἔχω τὴν εὐχὴν τους στὴ μύτη μὰ ἀπ' τίς φροντίδες καὶ

τὸν πολὺ τάραχον, ποῦ κάνουν ὅσοι πατοῦν τοὺς δρ-
κους κ' οἱ ἐκθιαστές κ' οἱ ἀρπαγες, κι' ἀκόμα κι' ἀπὸ τὸ φόβο, ποῦ μοῦ φέρουν οἱ ἀγιογδύτες (γιατὶ αὐτοὶ εἶνε πολλοὶ καὶ δυσκολοφύλαχοι κι' οὔτε μιὰ στιγμή μᾶς ἀφίνουν νὰ κλείσουμε μάτι) ἀπὸ πολὺ καιρὸ δὲ γύρισα νὰ κοιτάξω στὴν Ἀττικὴ. Καὶ πρὸ πάντων ἄφ' ὄντας ἡ φιλοσοφία κ' οἱ λογοκαυγάδες πλημύρισαν σ' αὐτοὺς γιὰτὶ ἀπ' τίς μαλιές ἀναμεταξύ τους καὶ τίς τρομερὲς φωνές τους οὔτε τὰ παρακάλλια μπορῶ ν' ἀκούω ὡς ποῦ πρέπει ἀφοῦ βουλώσω τ' αὐτὰ νὰ κάθουμαι ἤσυχα ἢ νὰ χαλαστῶ ἀπ' αὐτοὺς, ποῦ μὲ δυνατὴ φωνὴ ἀρμαθιάζουν κάποιον ἀρετὴ καὶ ἀερολογήματα καὶ φλυαρίες. Γι' αὐτὰ λοιπὸν μᾶς ἔτυχε νὰ λησμονήσουμε κι' αὐτὸν, ἂν καὶ δὲν εἶνε παλιάνθρωπος.

Μὰ ἐπὶ, ὦ Ἐρμῆ, ἀφοῦ πάρεις μαζὴ σου τὸν Πλοῦτον, τρέχα γλήγορα σ' αὐτὸν κι' ὁ Πλοῦτος ἂς φέρει μαζὴ του καὶ τὸ Θησαυρὸ καὶ νὰ μένουν κ' οἱ δυὸ κοντὰ στὸν Τίμωνα κι' οὔτε νὰ τὸν ἀφίσουν τόσο εὐκολὰ κι' ἂν ἀκόμα ἀπὸ τιμιότητά τους διώχνῃ πάλι ἀπὸ τὸ σπίτι. Κι' ὅσο γιὰ τοὺς κόλακες ἐκεῖνους καὶ γιὰ τὴν ἀχαριστία ποῦ τοῦ δέξανε, θὰ σκαρτῶ καὶ πάλι καὶ θὰ τοὺς παιδέψω, σὰν ἐπιδιωρῶ τ' ἀστροπελέκι γιὰτὶ κατατασκει-
σθῆκαν καὶ στόμωσαν δυὸ ἀχτίδες του, οἱ πῶς μεγά-

λες, ὅταν ἐδῶ καὶ λίγες μέρες τῆριξα μὲ περισσότερη ὀρμὴν καταπάνου τοῦ σοφιστῆ Ἀναξαγόρα, ποῦ δίδασκε τοὺς μαθητὰς του, ὅτι δὲν εἴμαστε μίτ τίποτε ἐμμεῖς οἱ θεοὶ μὰ κείνον δὲν τὸν πέτυχα (γιατὶ ἄπλωσε ἀπὸ πᾶν τοῦ τοῦ χέρι τοῦ ὁ Περικλῆς) καὶ τὸ ἀστροπελέκι, σὰν ἔπεσε κοντὰ στὸ Ἀνακείο, κ' ἐκεῖνο τὸ κατὰκαψε, μὰ κι' αὐτὸ παρ' ὀλίγο νὰ κομματιαστῇ ἀπὸ πᾶν τοῦ τῆς πέτρα. Ὅμως ἀρετὴ τιμωρία θὰνε γι' αὐτοὺς, ἂν βλέπουν τὸν Τίμωνα νὰ χεῖ πλοῦτη ἀμέτρητα.

Ἐρμῆς. Τί πράμα εἶνε τὸ νὰ φωνάζει κανένας δυνατὰ καὶ νὰνε ἐνοχλητικὸς κι' αὐθάδης; αὐτὸ δὲν εἶνε μονάχα στοὺς δικηγόρους ὡφέλιμο παρὰ καὶ σ' ὅσους παρακαλᾶνε καὶ νὰ ποῦ σὲ λίγο ὁ Τίμωνας θὰ γίνῃ πάλι πλούσιος; ἀπὸ πεντάφτωχός, γιὰτὶ παραφώνησε καὶ τὰπε ξάστερα στὰ παρακάλια του κ' ἔκανε τὸ Δία προσηχτικὸ μ' ἂν ἔσκαρτε χωρὶς μιλιὰ καμπουριάσμενος, ἀκόμα θάσκαρτε χωρὶς νὰ τὸν νοιάζονται.

Ἐρχεται μπροστὰ στὸ Δία ὁ Πλοῦτος.

Πλοῦτος. Μὰ ἐγὼ δὲ θὰ πάω σ' αὐτὸν, ὦ Δία. Δίαις. Γιατὶ, χρυσέ μου Πλοῦτε, καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἐγὼ πρόσταξα;

(Ἀκολουθεῖ)